27 Σεπτεμβρίου 2020

Το θείο προσκλητήριο

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Οι ευαγγελικές περικοπές που όρισε η Εκκλησία μας να διαβάζονται στη θεία Λειτουργία από τα τέλη Σεπτεμβρίου, και συγκεκριμένα από τη δεύτερη Κυριακή μετά την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού μέχρι τα Χριστούγεννα, είναι παρμένες από το ευαγγέλιο του Λουκά. Η πρώτη αυτής της σειράς περιέχει την κλήση των πρώτων τεσσάρων μαθητών του Ιησού στο αποστολικό έργο, του Πέτρου, Ανδρέα, Ιακώβου και Ιωάννου. Το γεγονός αυτό διηγούνται όλοι οι ευαγγελιστές. Ο Λουκάς αφηγείται συγχρόνως και το εκπληκτικό ψάρεμα που έγινε από τους παραπάνω μαθητές κατόπιν υποδείξεως του Ιησού, ψάρεμα το οποίο προκάλεσε «θάμβος» στον Πέτρο και τους συντρόφους του και τον οδήγησε στην παράκληση – ομολογία: «Έξελθε απ’ εμού, ότι ανήρ αμαρτωλός ειμι, Κύριε».

Εάν διηγούνται οι ιεροί ευαγγελιστές το προσκλητήριο που απηύθυνε ο Χριστός στους τέσσερις ψαράδες να γίνουν μαθητές του, δεν είναι γιατί ενδιαφέρονται να μας περιγράψουν σαν ιστορικοί το ξεκίνημα του Μεσσία στο επί γης έργο του και τη στρατολόγηση των συνεργατών του – αλλά γιατί στον τρόπο που δέχτηκαν οι τέσσερις ψαράδες την πρόσκληση και ανταποκρίθηκαν αμέσως σ’ αυτήν βλέπουν το τυπικό παράδειγμα και πρότυπο για το πως πρέπει να δέχεται ο άνθρωπος το θείο κάλεσμα. Με αυτό το πρίσμα βλέποντας τη διήγησή μας μπορούμε να σταματήσουμε στα ακόλουθα σημεία.

Πρώτα-πρώτα πρέπει να προσέξουμε ότι το προσκλητήριο απευθύνεται στους τέσσερις υποψηφίους αποστόλους την ώρα ακριβώς που αυτοί βρίσκονταν στις εργασίες τους. Αυτό μπορεί να μας οδηγήσει στη σκέψη ότι δεν χρειάζεται να απομακρυνθεί ο άνθρωπος από τον κόσμο και τη ζωή για να τον συναντήσει ο Θεός. Τέτοια φυγή διδάσκουν ορισμένα φιλοσοφικά συστήματα που είναι διαποτισμένα με την αντίληψη ότι ο κόσμος και η ύλη είναι εκ φύσεως κακά στοιχεία και ότι ο άνθρωπος για να βρει τη σωτηρία του πρέπει να φύγει μακριά απ’ αυτά. Κατά την Αγία Γραφή, ο κόσμος παρ’ όλη τη φθορά και την πτώση του στο κακό και στην αμαρτία είναι έργο του Θεού· κι ο Θεός με δική του πρωτοβουλία συναντά τον άνθρωπο μέσα σ’ αυτόν τον κόσμο, μέσα στην κοινωνία, μέσα στην εργασία για να του προσφέρει τη σωτηρία.

Το προσκλητήριο για άλλους ήδη σήμανε, για άλλους θα σημάνει οπωσδήποτε κάποτε: Θα είναι ένα συναρπαστικό κήρυγμα; Θα είναι ένα συγκλονιστικό βίωμα; Θα είναι μία ξαφνική αφύπνιση από το λήθαργο της αδιαφορίας; Θα είναι η πρόσκληση του ιερέα; Θα είναι κάτι άλλο; Ο Θεός γνωρίζει πολλούς τρόπους για να επικοινωνεί με το πλάσμα του και να το σώζει. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι το αποκορύφωμα της προσπάθειας του ανθρώπινου

πνεύματος να βρει τον Θεό, αλλά είναι η φανέρωση των ενεργειών που κάνει ο Θεός μέσα στην ιστορία για να συναντήσει και να λυτρώσει τον άνθρωπο και που η σπουδαιότερη των οποίων είναι η σάρκωση, η σταύρωση και η ανάσταση του Χριστού.

Ένα δεύτερο σημείο που θέλει να τονίσει η διήγηση είναι η εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού και η προθυμία υπακοής στα λόγια του. Αποτέλεσμα της εμπιστοσύνης και προθυμίας των τεσσάρων προσώπων της διηγήσεώς μας υπήρξε η θαυματουργική αλιεία. Το θαύμα βέβαια αυτό δεν το κάνει ο Χριστός για να εντυπωσιάσει τους απλούς ανθρώπους στη λίμνη Γεννησαρέτ, αλλά για να δείξει προκαταβολικά πόσους καρπούς θα αποφέρει η υπακοή τους στο πρόσταγμά του και η ολοπρόθυμη αφοσίωσή τους σ’ αυτό. Πραγματικά, η αλιεία της οικουμένης από τους μαθητές του Χριστού αργότερα δεν υπήρξε λιγότερο εκπληκτική και θαυματουργική. Γιατί δεν κοπίασαν μόνοι τους αλλά με συμπαραστάτη τον Χριστό και καθοδηγητή το Άγιο Πνεύμα.

Ένα τρίτο σημείο που δεν πρέπει να διαφύγει της προσοχής μας είναι η ομολογία του Πέτρου ότι είναι «ανήρ αμαρτωλός». Το θάμβος της παρουσίας του Χριστού και του θαύματός του τον οδηγεί στη συναίσθηση της μηδαμινότητας και της γύμνιας του. Να το πρώτο βήμα γι’ να συναντήσει κανείς τον Θεό. Η υψηλή ιδέα που έχουμε για τον εαυτό μας, η οίηση, δημιουργεί ένα τείχος που εμποδίζει τη χάρη του Θεού να μας αγγίσει. Η συναίσθηση της αμαρτωλότητας κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη της παρουσίας και ενέργειας της χάρης του Θεού.

Ένα μήνυμα αφυπνίσεως μας απευθύνει η σημερινή διήγηση. Να συνειδητοποιήσουμε την αμαρτωλότητά μας, να δεχτούμε με εμπιστοσύνη το θείο κάλεσμα, να ακολουθήσουμε αμέσως τον Χριστό, οπουδήποτε κι αν βρισκόμαστε, μέσα στη ζωή, μέσα στην εκτέλεση του καθήκοντος και της εργασίας μας. Και το θαύμα θα ακολουθήσει αμέσως· ας μην περιμένουμε να προηγηθεί για να πεισθούμε.

Πηγή: agiazoni.gr